

Professor Mundt op og overvældede ham med Bebrejdelser, fordi han ikke havde sikret hende mod Overfald. Professoren gjorde mange Undskyldninger. Og han føjede til, at han nu lige saa godt med det samme kunde sige hende, hvad han ikke længer var i Tvivl om, at hendes Mands Tilstand desværre ikke gav noget Haab om Helbredelse.

MADS Vestrup sad den næste Dag ved Middagstid hjemme i sin lille mørke Bagstue i Knabrostræde og skrev Brev til sin Kone, da det bankede paa Døren. Hans Vært, den gamle Skomager, stak sit skallede Satyrhoved ind.

»Er De visibel? . . . Her er en Herre?«

En fremmed Mand traadte lidt efter ind med et frejdigt Goddag. Mads Vestrup genkendte ham, endnu før han havde sagt sit Navn. Det var Pastor Johannes Gaardbo. Et Øjeblik stod de to Mænd og stirrede paa hinanden uden at tale.

»Jeg veed ikke, om De husker, at vi en Gang tidligere har truffet hinanden,« begyndte Johannes Gaardbo. »Det var i Sommer ved Mødet i Strige Skov.«

»Jeg har ikke glemt det.«

»Saa forundrer det Dem maaske lidt at se mig her?«